

EK, f. 2. 1) Trädslägte af fam. Hängblommiga, hvartil utom den egentliga Eken (bem. 2) höra: Korke, Jernek och Quercitronträdet. *Quercus*. — 2) Allmänt känd art af nämde slägte, som i Sverige har tvenne artförändringar, nämligen: Stjelk- eller Sommarek och Druf- eller Vinterek. *Quercus Robur*. — *Syn.* Ekträd. — 3) Sjelfva veden eller virket af ekträdet. *Ett bord af e. E. är ett hårdt träslag.* — *Ss. Ekbord, -gren, -kol, -lund, -nagel, -påle, -qvist, -rot, -skog, -telning, -virke.*

EKA, f. 1. Se *Ekstok*.

EKBARK, m. 2. 1) (utan plur.) Barken på ekträdet. — 2) (med plur.) Stycke af sådan bark. 3) (kollektivt, utan plur.) Samling utaf aflådda barkstycken af ekträdet, ämnade eller beredda till något visst bruk, t. ex. garfning.

EKDAL, m. 2. Dal, beväxt med ekar.

EKE, n. 4. (gam.) Se *påle*.

EKESKOG, EKETRÄD, se *Ekskog, Ekträd.*

EKHAGE, m. 2. pl. — *hagar.* Hage, beväxt med ekar.

EKIPAGE, -- påsch, m. 3. (fr. *Équipage*) Hästar och vagn med nödig utrustning till resa, besök eller promenad. [Ekipasch, Eqpivage.]

EKIPERA, v. a. 1. (fr. *Équiper*) Bekläda, utrusta. — *Ekipérande, n. 4.* [Equip —, Eqip —.]

EKIPERING, f. 2. 1) Beklädande, utrustande. — 2) De kläder, hvarjehanda persedlar, hvarmed någon blifvit ekiperad: beklädnad, utrustning. [Equip —.]

EKIVOK, -- våk, a. 2. 1) Tvetydig. — 2) Opålitlig. — *S. m. 3.* Tvetydighet; tvetydigt uttryck. — Skrifves äfv. *Equivok, Equivoque.*

EKLEKTIKER, eklekticker, m. 3. Filosof, som icke hyllar något visst system, utan ur alla utväljer, hvad han anser för det sanna. [Eclerctiker.]

EKLEKTISK, eklektisk, a. 2. Som har afseende på, tillhör eller utmärker eklektiker och deras åsigt. *E-a lärör.* [Eclerctisk.]

EKLESIASTIK ell. **EKKLESIASTIK, se** *Ecklesiastik.*

EKLIPS, eklipps, m. 3. Förmörkelse af en himlakropp. [Eclips.]

EKLIPSER, v. a. Förmörka, fördunkla. — *V. n.* Försvinna.

EKLIPTIKA, eklippticka, f. 1. (astr.) Jordens bana kring solen, eller solens skenbara årliga väg kring jorden. Jordbana. [Ecliptica.]

EKLOG, eklåg, m. 3. Herdeqväde, herdedikt. [Eclög.]

EKLÄRERA, v. a. 1. (fr. *Éclairer*) Upplysa, belysa. — *Eklärerande, n. 4.* [Eclairera.]

EKLÄRERING, f. 2. 1) Handlingen, då man eklärarer. — 2) Ljus, lampor, ljuskronor o. s. v., hvarmed ett rum, ett ställe är belyst. [Eclairering.]

EKLÖF, n. 3. 1) Löf af ekträdet. — 2) (kollektivt) Smärre grenar, qvistar med påsittande löf, som blifvit afbrutna af ekträd.

EKLÖFSKRANS, m. 2. 1) Krans, virad af eklöf. — 2) Se *Borgarkrona*.

EKO, n. 3. 1) Ljudets återstudsning, när det slår emot en aflägsen fast yta, då det efter en kort mellanstund åter höres. *Ett starkt, svagt, tydligt e. Ett e. af röster.* — *Syn.* Genljud, Återljud, Genshall, Återskall. — 2) (fig.) a) Person, som upprepar, hvad en annan sagt, eller alltid håller med en annan. *Han är grefvens e.* — b) Tal, skrift, som blott innehåller ett upprepad af något annat. *Denna tidningsartikel är ett e. af det tal herr H. höll på Riddarhuset.* [Echo.]

EKOLLON, ekållån, n. 3. Den lilla äggformiga, af ett glatt, gulbrunt skal omslutna frukten af ekträdet.

EKONOM, ekånå'm, m. 3. Hushållare (i begge bem.). [Econ —, Oekon —, Oecon —.]

EKONOMI, ekånå'mi, f. 3. Hushållning (i begge bem.). [Econ —, Oekon —, Oecon —.]

EKONOMISK, ekånå'missk, a. 2. 1) Som angår hushållningen. *I e-t hänseende. E-a detaljer.* Hushålls-. — 2) Hushållsaktig. [Econ —, Oekon —, Oecon —.]

EKONOMISKT, ekånå'misskt, adv. Hushållsaktigt.

EKONOMI-UTSKOTTET, se *Besvärs- och Ekonomi-Utskottet.*

EKORN, m. 2. Se *Ekorre*.

EKORRE, ekårre, m. 2. pl. — *orror.* Djurslägte af Gnagarne, med yfvig svans, långa tår, mycket framstående ögon, vig kropp och lifligt lynne. *Sciurus.* *Allmänna E-n, S. vulgaris,* med rödbrun rygg och vit kropp; får i nordliga länder en blågrå vinterpels och lemnar då det i pels-handeln så kallade gråverket. *Flygande E-n, Sciurus volans, i* Ryssland och Siberien, ljusgrå, ett kvarter lång; kan med tillhjälp af skinnnet emellan frambenen och bakbenen göra så långa språng emellan träden, att han tyckes flyga. — Skrefs fordom Ekorn och Ikorn. — *Ss. Ekorrbo, -skinn.*

EKORRBUR, ekårrbúr, m. 2. Enkom inrättad bur för ekorrar, med ett hjul af grof ståltråd, hvarinuti ekorren kan springa, då hjulet med stark fart löper omkring.

EKOVERK, eková'rrik, n. 3. Ett högre ligande manual på orgverk.

EKOXE, m. 2. pl. — *oxar.* Insektslägte af Skalbaggarne, hvaraf hanen stundom blifv ända till 3 tum lång; honan knappt hälften så stor; kroppen platt; svart, med bruna täckvingar. Lefver i ekskog. *Lucanus Cervus.*

EKRÄ, f. 2. (i plur. *Ekrar*) Benämning på hvart och ett af de stycken, hvilka likt radier utgå från hjulsnavet till hjulringen. *Sälla e-r i ett hjul.*

EKSPIK, m. 2. Fyrkantig spik med tjock lägg och antingen tvärt afspetsad fyrkantig eller ock platt slagen udd samt med fem slag på hufvudet. Är det sednare rundt, kallas den *Turkisk E.*

EKSTAS, se *Extas*.

EKSTOCK, m. 2. 1) Stock af ett fäldt ekträd. — 2) Liten farkost, som brukas på insjöar, floder o. s. v., med flat botten och af olika storlek, från blott ett enda roddarsäte till sju, åtta och flera. Kallas äfv. Eka. [Ökstök.]

EKTRÄ, n. 4. 1) (utan plur.) Virke af ekträdet. *En möbel af e.* — *Syn.* Ekvirke, Ek. — 2) Sönderhugget, klufvet eller sågadt stycke af ekträdets ved till bränse.

EKTRÄD, n. 3. Se *Ek, 1.*

EKUMENISK, -- ménissk, a. 2. Allmänlig för hela kristenheten. *E-t kyrkomöte.*

EKVED, m. 3. sing. 1) Veden i ett lefvande ekträd. Brukas i denna mening sällan. — 2) Ved till bränse af huggen ek.

ELAIN, -- i'n, n. 3. sing. (kem.) Det flytande oljaktiga ämnet i talg.

ELAIDIN, elaidin, n. 3. sing. (kem.) Elain, som blifvit utsatt för inverkan af rökande salpetersyra.

ELAK, elák (i dagligt tal vanligen *elläck*), a. 2. 1) a) (om person) Som har böjelse för att skada andra, äfven om ingen egen nytta deraf kan här-